

GALDU NUEN MAITEIÑOARI

Lenago gerta zitzaidan aiek,
orain urrunduz diranak,
alperrik ditut ene oroitzan,
izanik denbora joanak.

Noizbait iri ere mundu onetxek
sortuko zaizkin bai lanak;
negar ez diñe iñoiz egiten
ordu baten begi danak.

Maiteiño bati eskeindu nion
ene biotz-miñan giltza.

Beragandikan iaso bai nuen
neskatx euskaldunan itza.

Arrezkeroztik ene barnean
tristurak erruz dabilta.

Ene barnea mingosten bai dut
bere oroimen likitsa.

Otsalar

DOIÑU ESNAGARRI

(Norbert Tauer'i «Má vlast»en oroiz
eta bere euskeltzaletasunaren
eskerkiz.)

Smetana aundia, zer dakarkidak gau ontan?
«Vltava»k daraman doiñu berezi otsa,
ain sakonki astintzeko gaur nire biotza.
Zer arkitzen diat ire doiñu entzungarri ortan?

Bohemia'ko bioliñen doiñua negarti,
errekaren eten gabeko marmarioak apaindua
Txeko-erri zintzoaren gogo-nai landua,
agirian duelarik bere toleskaitasun arrigarri.

Kristalezko eresiok zorrozki zulatuz,
nire erraietaraiño miñaren-miñez sakonduz;
gau onen beltzean, beste gau bat sortuz.

Smetana'k edan zuen ur garden ori
Eslava'ko ibai korronteruntz da ixuri.
Vltava!: I aiz, i, erri ereduzkoaren iturri.

Otsalar

OTOITZEZ

Jauna:
Dakus, oiñutsik dijoan umezurtza;
etxerik gabe dabillen agurea.
Ta eman zure begirapena.
Dakus, goseti dan gizona;
anaiak bortxatu duten emagaldua.
Ta eman zure itzala.
Dakus, erri menperatua;
preso dagoan gizona.
Ta eman zure eskua.

Jauna:
Agertu zure almena
beartsuaren alde.
Kontuan izan
asko dirala argi gabe.
Lapurtu zituztela beren ondasunak.